

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 3 lutego 2017 r. – Bahtiar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

(Sprawa C-56/17)

(2017/C 112/36)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bahtiar Fathi

Strona przeciwna: Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Pytania prejudycjalne

1. Czy [z] art. 3 ust. 1 rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady] (UE) nr 604/2013 ⁽¹⁾ [z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca] interpretowanego w związku z motywem 12 i art. 17 tego rozporządzenia wynika, że dopuszczają one, aby państwo członkowskie przyjęło decyzję, która stanowi rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. d) tego rozporządzenia – skierowanego do tego państwa członkowskiego – bez przyjęcia wyraźnej decyzji dotyczącej właściwości tego państwa członkowskiego w oparciu o określone w tym rozporządzeniu kryteria, a nie istnieją dane odnoszące się do stosowania w tym wypadku odstępstw określonych w art. 17 tego rozporządzenia?
2. Czy z art. 3 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia [604]/2013 interpretowanego w związku z motywem 54 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE ⁽²⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej] wynika, że w okolicznościach postępowania głównego w odniesieniu do wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. b) tego rozporządzenia – gdy nie stosuje się odstępstwa zgodnie z art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia – wymaga się przyjęcia decyzji, w której państwo członkowskie przyjmuje odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu, i która to decyzja opiera się na stwierdzeniu, że w odniesieniu do składającej wniosek osoby stosuje się przepisy rozporządzenia?
3. Czy art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu dotyczącym zaskarżenia przed sądem decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej sąd powinien dokonać oceny – w świetle motywu 54 tej dyrektywy – czy w odniesieniu do wnioskodawcy stosuje się przepisy rozporządzenia (UE) nr 604/2013, gdy w państwie członkowskim nie przyjęto wyraźnej decyzji w przedmiocie właściwości tego państwa do rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu? Czy na podstawie motywu 54 dyrektywy 2013/32 należy przyjąć, że gdy nie istnieją dane odnoszące się do stosowania art. 17 rozporządzenia 604/2013 r. i wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej rozpatrzono na podstawie dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE ⁽³⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony] w państwie członkowskim, w którym go złożono, to sytuacja prawna osoby jest objęta zakresem stosowania rozporządzenia, nawet jeśli nie wydano wyraźnej decyzji w przedmiocie właściwości państwa członkowskiego zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu?
4. Czy z art. 10 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/95/UE wynika, że w okolicznościach postępowania głównego istnieją powody prześladowania ze względu na „religię”, gdy wnioskodawca nie przedstawił oświadczeń i dokumentów w odniesieniu do wszystkich elementów objętych określeniem pojęcia religii w tym samym przepisie, mających istotne znaczenie dla przynależności danej osoby do konkretnej religii?
5. Czy z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE wynika, że istnieją powody prześladowania ze względu na religię w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, gdy w okolicznościach postępowania głównego wnioskodawca twierdzi, że jest prześladowany ze względu na przynależność religijną, lecz nie przedstawił oświadczeń i dowodów odnoszących się do okoliczności charakteryzujących przynależność danej osoby do konkretnej religii – które mogłyby stanowić podstawę do tego, aby podmiot dopuszczający się prześladowania przyjął, iż ta osoba jest wyznawcą tej religii – w tym związanych z wykonywaniem lub powstrzymaniem się od wykonywania czynności religijnych, z wyrażaniem poglądów religijnych, z formami indywidualnych i wspólnotowych zachowań opartych na wierzeniach religijnych lub nakazanych takimi wierzeniami?

[6]. Czy z art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/95/UE interpretowanego w związku z art. 18 i 10 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz pojęciem religii w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy wynika, że w okolicznościach postępowania głównego:

- a) pojęcie religii w rozumieniu prawa Unii wyklucza czyny uznane za przestępstwa w wewnętrznych prawodawstwach państw członkowskich? Czy takie czyny – uznane w państwie pochodzenia wnioskodawcy za karalne – mogą stanowić akty prześladowania?
- b) w kontekście zakazu prozelityzmu i zakazu czynności niezgodnych z religią, na której opierają się ustawy i przepisy w państwie pochodzenia wnioskodawcy, czy za dopuszczalne należy uznać ograniczenia ustanowione w celu ochrony praw i swobód innych osób i w celu ochrony porządku publicznego w tym państwie? W sytuacji gdy naruszenie wskazanych zakazów jest karane śmiercią, to czy samo ich istnienie stanowi akt prześladowania w rozumieniu przywołanych przepisów dyrektywy, w tym gdy prawodawstwo nie jest skierowane wyraźnie przeciwko konkretnej religii?

[7]. Czy z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE interpretowanego w związku z art. 4 ust. 5 lit. b) tej dyrektywy, z art. 10 karty i z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE wynika, że w okolicznościach postępowania głównego oceny faktów i okoliczności należy dokonywać jedynie na podstawie oświadczeń i dokumentów przedstawionych przez wnioskodawcę, lecz dopuszcza się wymaganie potwierdzenia owych brakujących elementów – objętych pojęciem religii w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy – gdy:

- bez takich danych powinno się uznać wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej za bezzasadny w rozumieniu art. 32 w związku z art. 31 ust. 8 lit. e) dyrektywy 2013/32/UE, oraz
- w prawie krajowym przewidziano ciężący na właściwym organie obowiązek ustalenia wszystkich faktów związanych z rozpatrzeniem wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a w wypadku zaskarżenia decyzji w sprawie odmowy – obowiązek sądu udzielenia wskazań, iż osoba nie powołuje i nie przedstawia dowodów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz. U. 2013, L 180, s. 31.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja),
w dniu 3 lutego 2017 r. – SCI Château du Grand Bois/Établissement national des produits de
l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)**

(Sprawa C-59/17)

(2017/C 112/37)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SCI Château du Grand Bois

Strona pozwana: Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)